

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 204

гр. Варна , 24.06.2021 г.

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ВАРНА, II СЪСТАВ в закрито заседание на двадесет и четвърти юни, през две хиляди двадесет и първа година в следния състав:

Председател: Диана В. Джамбазова
Членове: Маринела Г. Дончева
Росица Сл. Станчева

като разглежда докладваното от Маринела Г. Дончева Въззивно гражданско дело № 20213000500285 по описа за 2021 година

за да се произнесе, съобрази следното :

Подадена е въззивна жалба от СТ. М. К. и МЮХТ. Ф. К. чрез процесуалния им представител адв. Д.С. от АК Русе срещу решение № 260 005/12.04.2021 год по гр.д. № 44/2019 год на Окръжен съд Разград, с което е уважен предявения срещу тях иск от КПКОНПИ за отнемане на незаконно придобито имущество на обща стойност 740 093,24 лв на осн. чл. 142 ал.2 т.1 във вр. с чл. 141 от ЗПКОНПИ, чл. 151 във вр. с чл. 142 ал.2 т.1, вр. чл. 141 от ЗПКОНПИ, чл. 151 вр. чл. 142 ал.2 т.1, вр. чл. 141 от ЗПКОНПИ, чл. 151 вр. чл. 142 ал.2 т.5, вр. чл. 141 от ЗПКОНПИ и чл. 151 вр. чл. 142 ал.2 т.5 , вр. чл. 141 от ЗПКОНПИ. Жалбата е бланкетна и с нея въззивниците молят за отмяна на решението и постановяване на друго, с което исковете бъдат отхвърлени.

Постъпил е отговор от КПКОНПИ чрез процесуалния ѝ представител Д.Д.Д. – държавен инспектор при ТД – гр. Великото Търново, в което е изразено становище за неоснователност на въззивната жалба и за потвърждаване на решението.

С обжалваното решение съдът е съобразил, че проверката срещу ответниците е започнала при действието на ЗОПДНПИ (отм), но на осн. §5, ал.2 от ЗПКОНПИ неприключилите производства се довършват по реда на този закон.

За да се произнесе по същество, съдът е съобразил, че за да опровергават предположението за незаконния произход на средствата за придобиване на имуществото, в тежест на ответниците е да установят, че получените или вложени през проверявания период законни доходи надвишават всичките им установени разходи, или че конкретно имущество е придобито със средства от установен законен източник. Съдът е съобразил също, че на осн. чл. 63 ал.1, вр. чл. 62 от ЗОПДНПИ (отм), съответно – чл. 142 ал.1, вр. чл. 141 от ЗПКОНПИ на отнемане подлежи притежаваното от ответника налично имущество, включително наличните парични средства по

банковите сметки, а ако същото липсва или е отчуждено, присъжда се неговата равностойност – чл. 72 от ЗОПДНПИ (отм), респ. чл. 151 от ЗПКОНПИ, а при преобразуване – преобразуваното имущество – чл. 70 от ЗОПДНПИ (отм) респ. чл. 149 от ЗПКОНПИ. Приел е също, че философията на новия закон изключва установяване на връзка (пряка или косвена) между придобитото имущество и извършеното през проверявания период престъпление, както и обстоятелството, че воденото срещу ответниците наказателно производство е само повод за образуване на проверката по ЗОПДНПИ (отм), респ. ЗПКОНПИ, като неговият изход няма значение за изхода на производството по отнемане на имуществото.

За правилното решаване на спора ще бъде от значение отговорът, който ще бъде даден по дело С-319/19 на СЕС, който е сезиран с преюдициално запитване, отправено с определение № 8181/02.04.2019 г. по гр. д. № 704/2017 г. Софийски градски съд, по следните въпроси: Следва ли презумпцията за невиновност, закрепена в член 48, параграф 1, изискването за зачитане на правото на защита, установено в чл. 48, параграф 2 от Хартата на основните права на ЕС и принципът на ефективност да се тълкуват в смисъл, че допускат национална правна уредба като тази по главното производство, която: създава презумпция за престъпен характер на имущество с неустановен или недоказан произход (чл. 1, ал. 2 ЗОПДНПИ (отм.); създава презумпция за наличие на основателно предположение за незаконно придобито имущество (чл. 21, ал. 2 ЗОПДНПИ отм.); размества доказателствената тежест за доказване на произхода на имуществото и средствата за неговото придобиване не само за проверяваното лице, а и за третите лица, които трябва да доказват произход не на своето, а на имуществото на праводателя си, дори когато придобиването е възмездно; въвежда "имущественото несъответствие" като единствено и решаващо доказателство за наличие на незаконно придобито имущество; размества доказателствената тежест за всички засегнати лица, а не само за осъденото лице, и то преди и независимо от неговото осъждане; допуска прилагането на методика за правно и икономическо проучване и анализ, въз основа на която се установява предположението за незаконен характер на съответното имущество, както и неговата стойност, което предположение е обвързващо за решаващия съдебен орган, без той да може да осъществи пълен съдебен контрол върху съдържането и прилагането на методиката? Следва ли чл. 5 (1) от Директива 2014/42/ЕС на Европейския парламент и на Съвета от 3 април 2014 година за обезпечаване и конфискация на средства и облаги от престъпна дейност в Европейския съюз да се тълкува в смисъл, че допуска националният закон да замени разумното предположение (въз основа на събраните по делото и преценени от съда обстоятелства), че имуществото е придобито чрез престъпно поведение, с предположението (презумпцията) за противоправност на източника на забогатяване, която се основава единствено на установено обстоятелство, че забогатяването е над посочена в националния закон стойност.

Съгласно разпоредбата на чл. 628 от ГПК, която е в синхрон с чл. 267, ал. 1 ДФЕС, всеки български съд е длъжен да отправи запитване до СЕС в случаите, когато тълкуването на разпоредба от правото на ЕС е от значение за правилното решаване на спора. С отправянето на запитването съдът спира производството по делото (чл. 631, ал. 1, изр. 1 ГПК), а след произнасянето на СЕС то се възобновява (чл. 631, ал. 2 ГПК). Решението на СЕС е задължително не само за съда, който е отправил преюдициалното запитване, но също така за всички съдилища и учреждения на Република България (чл. 633 ГПК). Това означава, че когато е отправено преюдициално запитване на национален съд на държава членка на ЕС и пред друг съд на същата държава членка се поставят за разрешаване същите въпроси, за решаването на които е необходимо

тълкуването на разпоредби от правото на ЕС, вторият съд трябва да спре производството по делото пред себе си на основание чл. 633, вр. чл. 631, ал. 1 ГПК. Безпредметно е от него да се изисква също да отправи преюдициално запитване, защото СЕС вече е ангажиран с произнасяне по релевантните и за двете дела въпроси. Цитираните разпоредби поради специалния си характер дерогират приложението на общите правила за спиране на производството, уредени в чл. 229 от ГПК.

По изложените мотиви настоящият състав намира, че производството по делото следва да бъде спряно до постановяване на решение по дело С-319/19 на СЕС.

Водим от горното съдът

ОПРЕДЕЛИ:

СПИРА производството по в.гр.д. № 285/2021 год на Апелативен съд Варна до постановяване на решение по дело С-319/19 на СЕС.

Определението не подлежи на касационно обжалване на осн. чл. 631 ал.1 от ГПК

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____